

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνου καὶ Τρίμηνου ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 34

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ ἐκεῖνος φαίνεται ὅτι κατάλαβε τὸν κίνδυνον κι' ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατά. Οἱ φλέβες στὸ λαιμὸ του φούσκωσαν σὰν νάθελαν νὰ σπᾶσουν, ἡ ράχη του ἔγινε σὰν ἓνα τόξο, τὰ πόδια του σὰ νὰ καρφώνονταν στὴ γῆ.

Ὁ Στριμμένος τρίκλισε νὰ πέσει!

Κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔδωλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ἀπάχικο στυλέτο του.

Ὁ Ἡρακλῆς κινδύνευε.

Μὰ ἡ Ἰσλὲ ἦταν ἀγρυπνῆ, τὴ στιγμή πού τὸ φονικὸ λεπίδι ἔλαμψε ἔτοιμο νὰ βυθισθεῖ στὴ ράχη τοῦ Ἡρακλῆ, ἄρπαξε μιὰ κατσαρόλα μὲ βραστὸ νερὸ καὶ τὴν ἔρριξε πάνω στὸ χέρι τοῦ κακούργου.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀκούστηκε καὶ τὸ στυλέτο ἔπεσε στὶς πλάκες. Ὑστερα ἀπὸ τρία λεπτά, ὁ ἄθλιος ἦταν νικημένος κι' ὁ Ἡρακλῆς ἀκουμποῦσε τὸ γόνατό του πάνω στὸ στήθος του.

— Ἀ, ληστή! εἶπε. Ἐταί παλεύεις τοῦ λόγου σου, μὲ τὰ στυλέτα;.. Μὰ καλὰ σοῦ τὴν ἔφτιασαν!

Ὁ Στριμμένος κατάλαβε ὅτι ἡ θέση του ἦταν ἀσχημῆ. Τὸ καμμένο χέρι τοῦ πονοῦσε φοβερά.

— Ἀς τελειώνουμε, εἶπε. Ἀφοῦ μὲ νικήσατε, τώρα θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἔχω ἐγὼ τὸ διαμάντι.

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ κι' ὁ Αὐγουστος προχώρησαν κι' ἐνῶ ὁ Ἡρακλῆς κρατοῦσε ἀκίνητο τὸ σῶμα τοῦ λωποδύτη, ἔφαξαν ὅλες του τὶς τσέπες.

Δὲ βρῆκαν παρὰ μόνον ἓνα πρόστυχο σημειωματάριο, ἓνα μαντηλι, μιὰ πίπα, μερικὰ κλειδιά καὶ τέλος ἓνα πορτοναὶ μὲ διακόσια φράγκα σὲ χρυσὰ νομίσματα. Διαμάντι πουθενά.

— Νά, βλέπετε πολὺ καλὰ, ἔκαμε ὁ Στριμμένος, ὅτι δὲν ἔχω τίποτα. Θέλετε τίποτα ἄλλο τώρα;

Μὰ ὁ Αὐγουστος, χωρὶς ν' ἀκούει, φυλλομετροῦσε τὸ καρνέ, πού εἶχε βρεῖ στὶς τσέπες τοῦ Στριμμένου. Σὲ λίγο, ἄφισε μιὰ φωνή.

— Βρήκα! εἶπε.

— Τί; ρώτησαν ὅλοι μαζί.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει πιά τὸ διαμάντι γιατί τὸ πούλησε γιὰ δια-

διαμάντι στὴν κυρὰ-Κορζύ. Μὰ ἂν θέλετε νὰ τὸ βρῆτε, πρέπει νὰ μοῦ ἀφίσετε τὰ διακόσια φράγκα μου καὶ νὰ μὴν εἰπῆτε τίποτα σὲ κανέναν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐτοιμαζόταν νὰ τιμωρήσει τὸν αὐθάδη γιὰ τὴν ἀπαίτησή του αὐτῇ, μὰ ὁ Αὐγουστος τὸν σταμάτησε:

— Στάσου, ἀφισέ τον νὰ ἐξηγηθεῖ.

— Νά τί θέλω νὰ πῶ: σεῖς θέλετε πρῶτα-πρῶτα νὰ βρῆτε τὸ διαμάντι σας. Λοιπὸν ἂν δέ μοῦ πάρετε τὰ διακόσια φράγκα, ἐγὼ θὰ σας βοηθήσω.

— Καὶ πὼς θὰ μᾶς βοηθήσεις;

— Θὰ σᾶς πῶ τίς συνθηματικές λέξεις, πού χωρὶς αὐτὲς δὲ μπορεῖ κανένας νὰ μπεῖ στὴς κυρὰς Κορζύ.

Ὁ Αὐγουστος κατάλαβε εὐθύς, ὅτι ἡ πρόταση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶχε τὴ σημασία της. Ἦξερε ὅτι οἱ γυναῖκες αὐτές, πού μεταπωλοῦσαν παλιὰ πράγματα εἶχαν μόνον τοὺς δικούς των πελάτες καὶ δὲν δέχονταν κανέναν ἄλλον.

— Δέχομαι! εἶπε ἀποφασιστικά: δός μας τὸ σύνθημα καὶ δὲ θὰ μαρτυρήσουμε τίποτα στ' ἀφεντικά σου γιὰ τὴν κλοπῇ.

Ὁ Στριμμένος ἀπλῶς τὸ χέρι.

— Δός μου πρῶτα τὸ πορτοναὶ μου, εἶπε.

Ὁ Αὐγουστος τοῦ τῶσε καὶ εἶπε στὸν Ἡρακλῆ νὰ χαλαρώσει λιγάκι τὸ σφιγμένο. Ὁ Ἡρακλῆς ὑπάκουσε, χωρὶς καὶ νὰ τὸ πολυθέλει.

Ὁ Στριμμένος, ἐλεύθερος πιά, πάτησε καλὰ στὰ πόδια του καὶ εἶπε:

— Μόλις φτάσετε στὴς κυρὰς-Κορζύ, στὴ διεύθυνση πού ξέρετε, θὰ βρῆτε πρῶτα-πρῶτα ἓνα μικρομάγαζο, πού τὸ προσέχει μιὰ γριά. Σ' αὐτὴ δὲ θὰ δώσετε καμμιά προσοχή. Στὸ δεξιὸ τοῖχο, θὰ ἰδῆτε κρεμασμένο ἓνα κεφάλι ἀλαφιοῦ ἀπὸ ξύλο. Θὰ χτυπήσετε τρία ἰσόχρονα χτυπήματα στὸν τοῖχο,

«Ὁ Πατατούκας ὑποτάχθηκε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση...»
(Σελ. 289, στ. β').

κόσια φράγκα σήμερα τὸ πρῶτ', σὲ κάποια κυρία Κορζύ, παλαιοπώλισσα, ὁδὸς Καβαλλόττη, ἀριθμὸς 8. Ἐταί τουλάχιστο ἔχει σημειώσει στὴν τελευταία σελίδα τοῦ καρνέ του.

Καὶ πρόσθεσε, μὲ εἰρωνία:

— Ἀ, κύριε Στριμμένε! Εὐτυχῶς πού κρατῆτε τακτικὰ τὰ λογιστικά σας βιβλία!

Ὁ λωποδύτης δὲν πολέμησε πιά νὰ δικαιολογηθεῖ.

— Μάλιστα, εἶπε, τὸ πούλησα τὸ

ἀκριβώς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ὁ ἀνοίξει ἕνα φεγγίτης καὶ θὰ φανεῖ ἕνα πρόσωπο. Ἐκεῖ θὰ εἰπτε ἁμέσως: Πέρδικα καὶ Κίσσα.

— Πέρδικα καὶ Κίσσα, ξαναεῖπε ἡ συχα ὁ Αὐγουστός. Αὐτὸ εἶν' ὅλο;

— Αὐτό. Εὐθὺς μόλις πείτε αὐτὲς τὲς λέξεις, ἡ κυρὰ-Κορζὺ θὰ σὰς ἀνοίξει καὶ τότε τὰ συμφωνάτε μαζί της.

Οἱ φίλοι τοῦ Μοκοκὸ ἤξεραν αὐτὸ πὺς ζήτουσαν.

Βγήκαν λοιπὸν χωρὶς νὰ χάνουν ἄλ-

γο τοῦ Ἀϊφελ! Αὐτὴ ξετύρωσε τὸν Πατατούκα! Ἀλήθεια, εἶναι ἕνα πολὺ ξευπνο κορίτσι, βέβαιον κλέβει γκρόλ!

Βέβαιον, ὁ διάδοχος τοῦ βασιλεῖ Ἰόφφα ἤξερε καλὰ τὰ προτερήματα τῆς μικρῆς τοῦ φίλης κι' ἀπάντησε, μετὰ βασιλὴ ἐκείνη σθεναρότητα, πὺς τὴ μεταχειρίζονταν πάντα ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ σχέδιά του:

— Ἡ Ἰολὲ θ' ἀνταμειφθεῖ ὅταν γυρίσουμε στὴν πατρίδα... θὰ γίνεῖ βασιλισσα τῶν Ἀκουτονάρ!

Ὅσο γιὰ τὸν Ἡρακλῆ, δὲν ἔπαυε νὰ τὸ λέει ὁ καὶ μὲνός, ὅτι στὴν Ἰολὲ χρωστοῦσε τὴ ζωὴ του.

— Μικρούλα, φώναξε, τώρα μπορεῖς νὰ βγαῖς ἔξω! Ὁ Ἡρακλῆς, γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ θάνατό! Ὁ κάμει, ὅτι κι' ἂν τοῦ πείρ, ὁ Ἡρακλῆς!

Μὰ ὁ Αὐγουστός ὕπεν-θύμιζε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν λεπτὰ. Στὴ βράση του λιγαῖε τὸ σίδερο, εἶπε κι' ὅσο πὺς γρήγορα θὰ ἐνεργοῦσαν, τόσο περισσότερες ἐλπίδες εἶχαν ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ζήτουσαν.

Ἦταν τυχερὸ νὰ μὴν ἔχουν πρόβα ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα στὸ ταίρκο, κι' ἔτσι ὅλο τ' ἀπόγευμα ἦταν δικό τους.

Ὁ Μοκοκὸ φανταζόταν, ὅτι εὐθὺς μόλις ἔπρηναν τὸν καφέ, θὰ πῆγαιναν τρέχοντας στὴν κυρία αὐτὴ πὺς εἶχε τὸ διαμάντι του καὶ θὰ λέγαν «Πέρδικα καὶ Κίσσα», μήπως τὸ ξεχάσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΤΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

O noblesse! o beauté simple et vraie!
(E. RENAN)

Στὸ τέρας τῆς χρυσῆς δρομῆς
τοῦ ὁ Φοῖβος ὅταν φτάνει

Στοὺς ἀνοικτοὺς ὁρίζοντες
ἀνάφτει μιὰ φωτιά

Ἔτσι τὸ βράδυ κι' ἡ ψυχὴ
πὺς ἡ μέρα ἔχει πικράνει

Στοῦ ρεμβασμοῦ τῆς τοῦς ἀμύδης
σὰ Ρήγισσα βουτῆ!

Ἀχ! εἶναι βράδυ πὺς μιλοῦν
καὶ στὴν ψυχὴ μου: «πέτα!»

Λένε κουφὰ καὶ τῆς ζωῆς
τὲς ἀσχημιές ξεχνῶ

Μπροστὰ σὲ ὁράματα σάν τὴν
εὐγενικεῖα σιλνέττα

Τοῦ Παρθενῶνα τοῦ παληοῦ
στὸν αἰθριον οὐρανό!..

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νορμπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Μαυροκέφαλος καὶ ἡ Ἀνεμόγορη μπροστὰ στὲς ἄλλες καρακάξες ἦταν πάντα καλοὶ μαζί του, ἀλλὰ μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, τὴν ὥρα πὺς ὅλες οἱ καρακάξες εἶχαν πὰς κουρνιάσει, δυὸ χύμηξαν ἀπάνω του τὴν ὥρα πὺς κοιμόταν καὶ κόντεψαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀπὸ τότε συνήθειζε κάθε βράδυ ἀφοῦ ἐνύχτωνε καλὰ, νὰ φυγεῖ ἀπὸ τὸ κλαρί πὺς κούρνιζε καὶ νὰ χώνεται μέσα στὴν καλύβα.

Μιὰ μέρα ὅμως οἱ καρακάξες, ἐνῶ εἶχαν ἐτοιμάσει τὲς φωλιές τους, ἔκαναν μιὰ περιέργη ἀνακάλυψη. Ἐνὰ ἀπόγευμα ὁ Μαυροκέφαλος κι' ὁ Κοῦτας καὶ μερικὲς ἄλλες καρακάξες πετώντας πάνω ἀπὸ τὴν πεδιάδα εἶδαν μιὰ μεγάλη τρύπα κάτω στὴ γῆ. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μεγάλη γούδα ἀπ' ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶχαν βγάλει ἄμμο, οἱ καρακάξες ὅμως πὺς δὲν τὸ ἤξεραν αὐτό, κατέβηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ σκαλίζουν τὴν ἄμμο σάν νὰ ἤθελαν νὰ μάθουν τί λόγο ἔχει αὐτὴ ἡ τρύπα. Ἐκεῖ ὅμως πὺς σκαλίζαν μετὰ ζήλο, ξεκόλλησε ἕνα ἕνα ἐνὰς μεγάλος ὄγκος ἄμμου ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια τους. Οἱ καρακάξες ἔφυγαν τρομαγμένες ἀπὸ κεῖ, ἔτυχε ὅμως μαζί μετὰ τὴν ἄμμο καὶ τὰ χαλίκια νὰ πέσῃ μέσ' στὸ λάκκο κι' ἕνα πῆλινο τσουκάλι κλεισμένο μ' ἕνα ξύλινο καπάκι.

Οἱ καρακάξες θέλησαν φυσικὰ νὰ εἰδὺν τί ἦταν ἐκεῖ μέσα, προσπάθησαν νὰ κάνουν μιὰ τρύπα στὸ τσουκάλι ἢ νὰ σηκώσουν τὸ καπάκι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ καταφέρουν τίποτε. Στέκονταν λοιπὸν γύρω ἀπὸ τὸ τσουκάλι καὶ μὴ ξέροντας τί ἔπρεπε νὰ κάνουν, ἄκουσαν ἕνα ἕνα μιὰ φωνή:

— Νάρθω κι' ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω, καρακάξες;

Κοίταξαν ἕνα ἕνα ἐνὰς ἐπὶ πάντων στὸ ἀνοιγμά τοῦ λάκκου νὰ σέκεται μιὰ ἀλεπού. Ἡ ἀλεπού ἐκείνη κατὰ τὸ χρώμα καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὲς ὠραιότερες πὺς εἶχαν δῆ ἴσαμε τότε οἱ καρακάξες. Καὶ τὸ μόνο πὺς τὴν χαλοῦσε ἦταν ὅτι τῆς ἔλειπε τὸ ἕνα αὐτί.

— Ἄν σου κάνει ὁρεξὴ νὰ μὰς κάνεις μιὰ εὐκολία, εἶπε ὁ Μαυροκέφαλος, δὲν θὰ ποῦμε ὅχι.

Λέγοντας ὅμως αὐτά, πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκο κι' οἱ ἄλλες καρακάξες τὸν ἀκολουθούσαν.

Ἡ ἀλεπού πῆδησε μέσ' στὴ γούδα, δάγκασε τὸ τσουκάλι, τράβηξε τὸ καπάκι, ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Μήπως ἔχεις ἰδέα τί μπορεῖ νὰ

ἔχει ἐκεῖ μέσα; εἶπε ὁ Μαυροκέφαλος.

Ἡ ἀλεπού ἔκανε τὸ τσουκάλι νὰ κατακυλίσῃ καὶ ἄκουσε μετὰ προσοχὴ τὸν κρότο πὺς ἔκανε.

— Ἀσημένια νομίσματα ἔχει μέσα, εἶπε, ἀσημένια νομίσματα.

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμεναν οἱ καρακάξες.

— Τὸ πιστεύεις στ' ἀλήθεια πὺς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσῆμι; ρώτησαν καὶ τὰ μάτια τους ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν ἀπληστία. Γιατί μ' ὅλο πὺς φαίνεται πολὺ παρὰ ξένο, οἱ καρακάξες δὲν ἀγαποῦν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀσημένια νομίσματα.

— Ἀκούστε πὺς κάνουν, εἶπε ἡ ἀλεπού καὶ κούνησε τὸ τσουκάλι πέρα ὀρθω. Μόνο πὺς δὲν ξέρω πὺς θὰ τὰ βγάλουμε ἀπὸ δὴ μέσα.

— Μπᾶ, δὲν θὰ μπόρουμε; εἶπαν οἱ καρακάξες ἀναστενάζοντας.

Ἡ ἀλεπού ἔξυσε τὸ κεφάλι τῆς μετὰ ῥιζτερό της πόδι καὶ σκέφθηκε λιγάκι. Τώρα ἴσως μπόρουσε, ἂν τὴν βοηθοῦσαν οἱ καρακάξες, νὰ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση τὸν πιπιρίγκο ἐκεῖνον πὺς τῆς ἔχει μπεῖ τόσο πολὺ στὴ μύτη. Στὸ τέλος εἶπε:

— Ξέρω κάποιον πὺς θὰ μπόρουσε νὰ νοῖξῃ τὸ τσουκάλι.

— Ποιόν; ποιόν; ρώτησαν οἱ καρακάξες μετὰ βία.

— Θὰ σὰς τὸν πῶ, μόνον ὅταν μοῦ ὑποσχεθῇτε πὺς θὰ μοῦ τὸν δώσετε, ἀφοῦ σὰς κάνῃ τὴ δουλειά σας, εἶπε ἡ ἀλεπού καὶ ἄρχισε νὰ λέει στὲς καρακάξες γιὰ τὸν μικρὸ ἐκεῖνον πὺς θὰ μπόρουσε αἰγοῦρα νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὸ τσουκάλι ἅμα τὸν ἔφερναν ἐκεῖ. Γιὰ πληρωμὴ τῆς δέσφης γιὰ τὴ συμβουλὴ πὺς τοὺς ἔδωσε, ζήτησε νὰ τῆς τὸν δώσουν οἱ καρακάξες, ἀφοῦ παρουν τὰ ἀσημένια νομίσματα. Δὲν εἶχαν κα-νένα λόγο νὰ κρατήσουν τὸν Νίλς γιὰ τὸν αὐτό τους καὶ ὑποσχεθῇκαν στὴν ἀλεπού ὅτι τοὺς γύρεψε.

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν εὐκόλο νὰ ἐννοηθοῦν, ἐκεῖνο ὅμως πὺς φαίνονταν δυσκολώτερο νὰ μάθουν ἦταν τὸ μέρος πὺς βρισκόταν τώρα ὁ Νίλς μετὰ τὲς ἀγριόχηνες.

Τότε ἡ Ἀνεμόγορη ξεκίνησε νὰ πᾶι νὰ τὸν βρῇ αὐτὴ ἡ ἴδια μαζί μετὰ ἄλλες δεκαπέντε καρακάξες καὶ εἶπε ὅτι θὰ γυρίσῃ γρήγορα πίσω. Ἀλλὰ οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ φανῇ.

Κλεισμένος ἀπὸ τὲς καρακάξες

Τετάρτη, 13 Ἀπριλίου

Μόλις ἄρχισε νὰ χαράζει ἡ αὐγὴ οἱ ἀγριόχηνες βγήκαν ἔξω γιὰ νὰ βροῦν λίγη τροφὴ προτοῦ ἀρχίσουν τὸ ταξίδι τους γιὰ τὸ Ὀστγκάλταν. Εἶχαν κοιμηθεῖ δίπλα σὲ μιὰ μικρὴ γλώσσα θάλασσας καὶ βρῆκαν ἀρκετὰ σάπια φύκια μετὰ τὰ ὅποια χόρτασαν τὴν πείνα τους. Ὁ Νίλς ὅμως ἄδικα ἔφαχνε γιὰ ναῦρη τίποτε φαγιόσιμο.

Ἐνῶ λοιπὸν γύριζε πεινασμένος μέσα στὸ πρῶνὸν μισοσκόταδο, εἶδε δυὸ σκυλοῦρους πὺς πηδοῦσαν ἀπὸ τὸ ἕνα δένδρο στᾶλλο στὴν ἀπέναντι ὁχθῇ. Τότε σκέφθηκε ὅτι οἱ σκυλοῦροι μπορεῖ νὰ εἶχαν ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὲς χειμωνιάτικες προμήθειές τους καὶ παρακάλεσε τὸν ἄσπρο χήνο νὰ τὸν πᾶι ἐκεῖ πὺς βρισκόνταν οἱ σκυλοῦροι, γιὰτί ἤθελε νὰ τοὺς παρακάλεσῃ νὰ τοῦ δώσουν μερικὰ φουντούκια.

Ὁ χήνος ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ

κολυμπώντας μετὰ τὸν Νίλς στὴ ράχη ἔφθασε γρήγορα ἀπέναντι. Γιὰ δυαυ-χία ὅμως τοῦ Νίλς οἱ σκυλοῦροι ἦταν ἐντελῶς βυθισμένοι στὸ παιχνίδι τους. Κυνηγοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ δὲν εἶχαν καιρὸ νὰκούσουν τὸν μικρὸ, ἀπεναντίας βυθίζονταν πὺς βαθεῖα μέσα στὰ δέντρα. Ὁ Νίλς ἔτρεξε γρήγορα ἀπὸ πίσω τους καὶ σὲ λίγο χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ χήνου πὺς ἔμεινε ἡ-συχὸς κοντὰ στὴν ἀμμουδιά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΔ'.

Τοῦδωσαν νερό γιὰ νὰ συνέλθῃ, Κι' ἐξιστόρησε κι' αὐτὸς τὴ φοβερὴ του περιπέτεια:

Τοῦ ὀρίτηκαν ληστὲς γιὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν, μάλιστα! Ἐκεῖ-δὰ καθὼς ἀνέβαινε στὸ λόφο τοῦ Προφήτ' Ἡλίου γιὰ νὰνάψῃ τὸ καντήλι... Ὁ καπετάνιος τους τοῦ βγήκε μπροστὰ μετὰ τὸ σκῆλο του καὶ μετὰ τὸ πιστόλι. Κι' οἱ ἄλλοι, ἀπ' τὸ λημέρι, σφύριζαν καὶ πυροβολοῦσαν. Ὁ ἄνθρωπος γλύτωσε μετὰ τὴ φευγάλα. Κι' ἔτρεξε «κατὰ χροῶς» νὰ δώσῃ τὴν εἶδηση, πὺς «ἔπεσαν ληστὲς», γιὰ νὰ πᾶρῃ ἡ Ἀστυνομία τὰ μέτρα τῆς καὶ νὰ λυτρώσῃ τὸν τόπο.

— Κι' ἦταν πολλοὶ αὐτοί; τὸν ρώτησε ὁ κ. Ἀστυνόμος.

— Ἐγὼ ἕνα εἶδα, ἀποκρίθηκε ὁ κύρ-Ἀνθίμος: ἕνα ὅμως πὺς ἔκανε γιὰ δέκα σάν καὶ μένα. Ἐκεῖνοι πάλι πὺς ἄκουσα, οἱ κυρμμένοι κεῖ-πάνω, θάταν καμμιὰ εἰκοσαριά...

— Εἴκοσι καὶ δέκα, τριάντα! φώναξε ὁ Μεμάς. Δὲν σὰς τόπα κι' ἐγὼ;

Οἱ μαρτυρίες συμφωνοῦσαν. Δὲν ἦταν πὰς ἀμφιβολία: Ληστὲς ἔπεσαν στὸν τόπο κι' αὐτοί, χωρὶς ἄλλο, εἶχαν κλέψει τὸ Μπέμπη, τὸ Φούσκα, τὴ Φεβρονία καὶ τὸ Μαυροῦκο. Ὅσο γιὰ τὸν Σπίθα, αὐτὸς μπορεῖ νὰκολούθησε μετὰ τὴ δέλησή του τὸν Μπέμπη.

Τώρα βέβαιον ὅτι κλεισμένα παιδιὰ θάταν στὸν Προφήτ' Ἡλίου. Τὴν ἐκ-κλισιῶνα τοῦ λόφου εἶχαν κάνει λημέρι τους οἱ ληστὲς. Καὶ ποῖος ἔσφι τί ἄλ-λες ληστείες σχεδίαζαν ἀπὸ κεῖ-πάνω!... Πῶς νὰ τοὺς ἐμποδίσουν, πὺς νὰ τοὺς πιάσουν; Τριάντα ἄνθρωποι, ὀπλισμένοι καὶ ταμπουρομένοι ἐκεῖ ψηλὰ, στὴν κορφὴ ἑνὸς λόφου, θάψηφουσαν ὁλόκληρο στρατό!

— Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω, εἶπε σὲ λίγο ὁ κ. Ἀστυνόμος, πὺς βρέθηκαν ἐδὴ-πέρα ληστὲς! Καὶ τόσο μεγάλη συμμορία!...

— Θὰ εἶναι χωριάτες φυγόδοκοι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Καραμανίας. Ἐγὼ ὅμως ἕνα πράγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Καλὰ τὸ γιό μου. Τὸν αἰχμαλώ-τισαν μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ παρουν λύτρα. Καὶ φυσικὰ, δὴ μοῦ ζητήσουν θὰ τοὺς τὰ δώσω. Τὰ φτωχόπαιδα ὅμως τί τὰ θέλουν; Τί περιμένουν νὰ παρουν ἀπὸ τὴν κυρὰ-Κωσταντίνια ἢ ἀπὸ τὸν κύρ-Φώτῃ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΑΙΔΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΤΑΤΟΥ

«Ο Καμπούρογλους κι' ο Σιγούρος, φίλοι στενοί, γνωστοί σας κι' οι δυο ως συνεργάτες της «Διαπλάσεως».

«Ο Καμπούρογλους 'Αθηναίος, μόνιμος. Ο Σιγούρος Ζακυνθινός, πηγαινοερχόμενος.

Μιά μέρα πού ανταμώθηκαν μετά καιρό, ο Καμπούρογλους ρώτησε το φίλο του πού είχε καθήσει, για να πάει να τὸν ἐπισκεφθῇ.

— Στην ὁδὸν Προαστείου, ἀριθμὸς τᾶδε. (Καὶ τοῦ εἶπε ἕναν ἀριθμὸ σχετικῶς μικρό).

— 'Α, ὦρα! Αὐριο θὰ ἔρθω.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἰδέα πὺς τὸ σπῆτι τοῦ φίλου του δὲν θάταν τόσο ψηλά, ὁ Καμπούρογλους ξεκίνησε πεζῇ γιὰ τὴν ὁδὸν Προαστείου.

Ἀνέβαινε, ανέβαινε τὸν ἀτελείωτο δρόμο, μὰ πὺς νὰ βρῇ τὸν ἀριθμὸ! Ἐφτάσε πιά στὰ κατὰβραχα, ἡ γλῶσσα του βγήκε τόση ἀπ' τὴν ἀνηφορίαν κι' ἐπιτέλους τὸν βρήκε.

Μπαίνει στὸ σπῆτι, ἀνεβαίνει ἀκόμα μιά σκάλα λαχανιασμένος, ρωτᾷ, χτυπᾷ τὴν πόρτα πὺς τοῦ δείχνουν κι' ἀκούει ἀπὸ μέσα:

— Ἐμπρός!

— Δόξα σοι ὁ Θεός!...

Ἀνοίγει μὲ ὀρμὴ καὶ βλέπει μπροστά του τὸν Σιγούρο.

— Ἀλήθεια, τὸν ρωτᾷ, ἐδῶ-πάνω κάθεσαι;

— Ἐδῶ... γιατί;... Δὲν σοῦ εἶπα ὁδὸς Προαστείου ἀριθμὸς...;

— Μά, φίλε μου, ἔχεις λάθος! Ἐδῶ δὲν εἶναι ὁδὸς Προαστείου! Ἐπρεπε νὰ μοῦ πῆς ὁδὸς... Προαστειοτάτου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Τὸ ἄλλο πρωτὶ μὲ ζύπνησε μόλις γλυκοχάραξε μιά κόκκινη λοξὴ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου. Καθὼς ἔπεσε πλάγια στάθηκε σ' ἕν' ἀντικρινὸ κλαδί κι' ἔπιασε συνομιλία μαζί μου. «Ορεξὴ πολλή γιὰ λόγια δὲν εἶχα. Μὰ μόλις ἤπια μιά σταγόνα δροσιάς σ' ἕνα πράσινο βαθυλωτὸ φυλλάκι στοχάστηκα, πὺς καί τι θὰ μπορούσα νὰ μάθω κι' ἀπ' αὐτὴ. Καὶ τὴν ἀφησα ἐκεῖ-δὰ, ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ ἱσπερὰ φύλλα νὰ μοῦ μιλεῖ γιὰ τὰ θαυμάσια τοῦ γαλάζιου καθαροῦ οὐρανοῦ, γιὰ τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση πὺς βρῆκε στὸ δρόμο της, γιὰ τὴς πολιτεῖες πὺς πέρασε κάτω στοὺς κάμπους, γιὰ τὰ μεγάλα ποτάμια καὶ γιὰ τὴς φλύαρες πηγὲς τῶν πανάρχαιων βράχων. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πέρασε κάμψοση ὥρα ὡσπὺς ζύπνησαν κι' οἱ ἀντικρινοὶ πελαργοί: χτυπήσανε τὸ ράμφος τους, ὅπως καὶ χτέες, τὰν-τὰν-τὰν, σὰν παλιοσάνιδο, καὶ μὲ ρωτῆ-

σανέ πὺς πέρασα τὴ νύχτα κι' ἂν θὰ ἔμενα κι' ἄλλη μέρα μαζί τους:

— Εἶναι τόσο καλὰ ἐδῶ, θὰ σὰς ἔχουμε μιά χρυσὴ συντροφιά.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! μὰ δυστυχῶς, μοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἔχω δρομολόγιο ὀρισμένο, δὲ μπορῶ νὰ καθίσω περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ χωριό...

Σὲ λίγο ἐτοιμάστηκα γιὰ φευγάλα. Γύρισα νὰ ἰδῶ τὴν ἀχτίνα γύρω μου. Εἶχε χαθεῖ. Τώρα εἶχαν ἔρθει πολλὰς ἄλλες, ἕνα πληθὺς κατὰχρυσὲς ἀχτί-νες, πὺς μὲ τύφλωναν—σὰ μιά δέσμη φωτιάς μέσ' στὰ μάτια. Ἀποχαιρέτησα τοὺς πελαργούς ἐγκάρδια, ἀνοίξα τὰ φτερά μου καὶ σὲ λίγο ἀφησα πίσω μου τὸ χωριὸ καὶ βρέθηκα στὸν ἀπλόχωρο κάμπο, στὴν ὁλόστρωτη καταπράσινη ἐξοχή. Οἱ χωριάτες ἀγουροζυπνημένοι ἐβγαίνουν ἐξω στὰ χωράφια μὲ τὰ φυτάρια καὶ τὴς ἀξίνες στὸν ὦμο, τὰ χωριατόπουλα ἔσε-ραν τὴς κατσίκες μ' ἕνα μεγάλο σκοινί, οἱ χωριατοπούλες κρατοῦσαν κα-λάθια καὶ πήγαιναν μὲ βῆμα γοργὸ τραγουδώντας μέσ' στὸν κατακάθαρο πρωϊνὸν ἀέρα.

Κάτω ἀπὸ τὰ φτερά μου ἀπλωνόταν ἡ ἀπέραντη ἐξοχή. Σπιτάκια καπνίζανε μέσ' στὴν ἐρημιὰ. Κι' ἔτσι, καθὼς ἔδλεπα τὴς κόκκινες στέγες τους καὶ τὰ πράσινα παράθυρά τους, πὺς τὰ ἔζωνε ὁ κισσός, ἀνοίγονταν ἡ καρδιά μου πρόσχαρα καὶ τὸ ἀνῆσυχο μυαλουδάκι μου ὄνειρευότανε ὅλες τὴς εὐτυχίες. Στιγμὲς-στιγμὲς μ' ἔπιανε ἡ ἐπιθυμία νὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ φωλιάσω σ' ἕνα κλαδί κοντὰ σ' ἕνα τέτοιο σπιτάκι καὶ νὰ φογκράζομαι τὸ μαγκάνι τοῦ πηγαδιοῦ, ὅταν βγάζουν νερό, καὶ νὰ βλέπω τὴς κόττες νὰ γυροφέρνουν καὶ τὸν κόκορα νὰ σηκώνει περήφανα τὸ ματωμένο του λειρὶ καὶ τὴν κατσίκα νὰ ναχαράζει καὶ τὰ γιόγκλημα νὰ σκορπάει στὸν ἀέρα τὴν εὐωδιά του. Καὶ μοῦ φαίνονταν ὅλα καλὰ, καὶ μοῦ φαίνονταν ὅλα ὦρα! σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Μακριὰ μου ἕνα τραῖνο σφυρίζει. Σὰν ἕνα φίδι κουλουριάζεται ἀπάνω στὸ πράσινο βουνό, πὺς σηκώνεται σὰν γίγαντας ἀντικρὺ μου περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ διάσελα καὶ τὸ χάνω ὕστερα τὸ ξαναδὲλπω πολλὴ ψηλά νὰ σκαλῶναι στὰ σπασμένα λιθάρια τὸ ξαναχάνω σ' ἕνα στρίψιμο τῆς γραμμῆς καὶ στὸ τέλος μὲ κόπο τὸ διακρίνω νὰ χάνεται πέρα, πολλὸ μακριά, μέσ' στὸν ἀνοιξιάντικο ὀρίζοντα, νὰ γίνε-ται ἕνα σημάδι πὺς πὺς ὅλο τρέχει κι' ὅλο πηγαίνει μπροστὰ ἀνάμεσα στὰ δάση καὶ στὰ βουνά.

Ἡ ὥρα περνάει. Στέκομαι σ' ἕνα κλαδί ν' ἀναπαυθῶ, μαζεῦω μὲ ἀνα-κούφιση τὰ φτερά μου, κλείνω τὰ μά-

τια μου καὶ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ. Σὲ λίγο μιά βροντὴ μὲ ξυπνάει. Κοι-τάζω γύρω μου: τὸ τοπίο εἶναι σκο-τεινὸ, κατασκότεινο: ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος μελανιές, βαθιές, βαριές, ἀτε-λείωτες μελανιές: τὰ βουνὰ εἶναι χω-μένα μέσ' στὴ μαυρίλα, σὰν τυλιγμέ-να σὲ πυκνὲς τολύπες καπνοῦ: τὰ ζῦα μουκανίζουν περίλυπα κάτω στὸν κάμ-πο. Νιώθω τὴ μπόρα νὰ πλησιάζει. Ὁ ἀνεμὸς δέρνει ἀλύπητα τὸ κλαδί πὺς φωλιάζω. Μαζεύονται ἀνήσυχοι σὲ μιά κώχη καὶ συλλογιόμαί μ' ἀ-νησυχία καὶ τοῦτο τὸ ἀπροσδόκητο περιστατικόν.

Ο ΚΟΤΕΥΦΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διαπλάσι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μπροστὰ στὸν κρυφὸ κι' ἀνεξήγητο αὐτὸ πόνο τῆς ἐγγονῆς του, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐφθασε νὰ ξεχάσῃ καὶ τὴ λύ-πη τοῦ Τζάκ. Δὲν συλλογίζονταν τώρα παρὰ τὰ δικά του. Τί εἶχε πάθει καὶ τί θάποινόνταν ἡ Σεσίλη;...

Θὰ τὸ μάθαινε γρήγορα.

Μιά νύχτα, τοῦ χτύπησαν γιὰ κά-ποιον ἄρρωστο. Ἦταν ἡ γριά-Μπάμπω καὶ τὸν περιέμενε ἀπέξω. Αὐτὴ τὴ φο-ρά, καθὼς ἔλεγε, ὁ ἀντρας της εἶχε ἀ-πόφαση «νὰ φορήσῃ». Ὁ κ. Ριβάλ, πὺς οὐτε ἡ ἡλικία του οὐτε ἡ λύπη τὸν ἐμπόδιζαν νὰ εἶναι ἐτοιμὸς πάν-τα σὲ κάθε πρόσκληση, ἔτρεξε εὐθὺς ἀπὸ τὸ Ἐτιόλ στὴς Καστανούλες. Για-τί ἡ γριά-Μπάμπω κι' ὁ ἀντρας της, ὁ γέρο-Λιάς, κατοικοῦσαν σὲ μιά τρύπα ἐκεῖ-κοντὰ στὴν Parva domus. Γιὰ πά-τωμα, ἡ μισοῦπόγεια ἐκείνη κατοικία εἶχε χῶμα πατικωμένο, καὶ γιὰ ἐπι-πλα μιά σπασιμένη κασέλα καὶ μερι-κὰ κουτσὰ σκαμνιά. Μιά φωτιά ἀπὸ ξύλα, κλεφτὰ βέβαια, τὴ γέμιζε καπνόν. Σ' ἕνα κρεβάτι μὲ στρίποδα, ὁ γέρο-Λιάς «φοφοῦσε». Ὁ κλέφτης τοῦ δά-σους εἶχε ἀποκάμει πιά κι' ἦταν εὐ-χαριστημένος πὺς πῆθαινε τουλάχιστο στὴν τρύπα του. Γιατὶ πόσες φορὲς εἶ-χε κινδυνέψει νὰ πεθάνῃ ἐξω, στὸ χιόνι, παραφυλάγοντας νὰρπάξῃ κανένα ζωντανὸ ἢ νὰ σκοτώσῃ κανένα λαθραίο.

Μπαίνοντας, ὁ γιατρὸς αἰσθάνθηκε μιά δυνατὴ μυρωδιά, σὰν νὰ καίγον-ταν ἀρώματα, βαρεῖα μυρωδιὰ πὺς κυ-ριαρχοῦσε μέσα στὴς ἄλλες ἀποφορὲς τῆς τρώγλης.

— Τί κάψατε δῶ-μέσα, κυρὰ-Μπά-μπω;

Ἡ γριά ταραχτήκε, θέλησε νὰ πῇ ἕνα ψέμμα, μὰ δὲν τὴν ἀφῆσε:

— Μὴν ἦρθ' ἐδῶ ὁ γείτονας, ὁ τσαρλατάνος, ὁ φαρμακευτὴς;

Ὁ κ. Ριβάλ δὲν γελιόταν. Ὁ Χίρς,

πὺς εἶχε πάει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴς Καστανούλες, δοκίμασε ἀπάνω στὸν ἄρρωστο γέρο τὴν ἀπαίσιαν ἀρω-ματοθεραπεία του. Οἱ εὐκαιρίες εἶχαν γίνεαι σπάνιες γι' αὐτόν, γιατί οἱ χω-ρικοὶ δυσπιστοῦσαν· κι' ἔπειτα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πειραματίζεται κρυ-πῶς, γιατί ὁ γιατρὸς τοῦ Ἐτιόλ πολε-μοῦσε ἀμείλικτα τὴ χωρὶς δίπλωμα γιαιτρική του. Δυὸ φορὲς κιόλα τὸν εἶχε καταμηνύσει στὸ Δικαστήριό τοῦ Κορμπέιγ, πὺς τὸν φοβέρισε μὲ με-γάλες ποινὲς ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνει τὸ γιάτρο. Ἀλλὰ τὸ γέρο-Λιά τὸν εἶχε γείτονα, ἦταν πολὺ φτωχὸς καί, μ' ὅλο τὸ φόβο τῶν χωροφυλά-κων, ὁ Χίρς ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ.

— Ἀνοίξε γρή-γορα τὴν πόρ-τα! τὸ παράθυ-ρο! Δὲ βλέπεις πὺς πνίγεται αὐ-τὸς ὁ δυστυχι-σμένος;

Ἡ γριά τσα-κίστηκε νὰ ἐκτε-λέσῃ τὴ διατα-γὴ μουρμουρί-ζοντας:

— Τί κακό!... Καὶ μὰς ἔλεγε πὺς θὰ τὸν γιά-νῃ... Ἐτσι λοι-πὸν γελοῦν τὸν κόσμο;... Τί ζων-τόβολα, κουτο-χωριάτες πὺς εἶ-μαστε!...

Ὁ κ. Ριβάλ, σκυμμένος ἀπὰ νῶ στὸν ἐτοιμο-θάνατο, τὸν σφυ-γμομετροῦσε, ὅ-ταν μιά βραχνὴ φωνὴ βγήκε κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια τοῦ κρεββατιοῦ:

— Πές του το, γυναίκα, εἶπες πὺς θὰ τοῦ τὸ πῆς!

Ἡ γριά ἐξακολούθησε νὰ μιλᾷ σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτα. Μὰ ὁ ἐ-τοιμοθάνατος ξανάρχισε:

— Πές του το, γυναίκα... πές του το...

— Τί πράμμα; ρώτησ' ἐπιτέλους ὁ κ. Ριβάλ.

Ἡ γριά πλησίασε σιγὰ-σιγὰ στὸ κρεβάτι.

— Μὰ βέβαια, εἶπε, πὺς καί σ' αὐ-τὸ φταίει ὁ γείτονας ψευτογιατρός. Γιατὶ αὐτὸς μ' ἔδωκε νὰ πικράνω τὸ καίμενο τὸ κορίτσι, πὺς στάθηκε πάν-τα τόσο καλὸ γιὰ μὰς.

— Τί λές; ποῖο κορίτσι;... ρώτησε ζωντὰ ὁ κ. Ριβάλ, ἀφίροντας τὸ χέρι τοῦ ἄρρωστου.

Ἡ γριά ἐδίστασε. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ

γέρου της, ἀκόμη πὺς ἀδύνατη, σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακριά, ἀκούσθηκε καὶ πάλι:— Πές του το!... Θέλω νὰ τοῦ τὸ πῆς...

— Καλὰ λοιπὸν, τοῦ τὸ λέω, ἔκαμε ἡ γριά μὲ ἀπόφαση. Νὰ τί εἶναι, καλέ μου κύριε Ριβάλ: αὐτὸς ὁ παλιάνθρω-πος μοῦ ἔδωσε εἰκοσι φράγκα,— Χρι-στὲ μου, τί κακία ὑπάρχει στὸν κόσμο,— γιὰ νὰ πῶ στὴν κυρία Σεσίλη πὺς δὲν εἶναι ἡ ἀληθινὴ Σεσίλη, ἡ κόρη τῆς κόρης σας καὶ τοῦ-γαμπροῦ σας.

— Παλιόγρια! φώναξε ὁ γέρο-Ρι-βάλ μὲ θυμὸ πὺς τοῦ ξανάδωσε ὅλη τὴ δύναμη καὶ τὴν ὀρμὴ τῆς νιότης του.

Κι' ἀρπάζοντας τὴ χωριάτισσα καὶ τρανάζοντάς την:

γύρισε στὸ Ἐτιόλ, ὅχι χωρὶς νὰ βε-βαιωθῇ, περνώντας ἀπὸ τὴν Parva do-mus, πὺς ὁ Χίρς ἔλειπε. Ἐ, καὶ νὰ τὸν ἔδρισκε καί! Δὲν θὰ γλύτωνε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὁ κακούργος, πὺς γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ αὐτόν, χτύπησε τὴν ἀθῶα Σεσίλη...

Φτάνοντας στὸ σπῆτι, ἀνέδθηκε ἴσια στὴν κάμαρά της. Κανένας! τὸ κρεβ-δάτι στρωμένο, ἀπείραχτο. Ἀνατρί-χιασε κι' ἔτρεξε στὸ «φαρμακείο». Κα-νένας κι' ἐκεῖ. Μόνο ἡ παλιὰ κάμαρα τῆς Μαγδαληνῆς ἦταν ἀνοιχτὴ κι' ἐ-κεῖ, ἀνάμεσα στὰ οἰκογενειακά θυμη-τικά, ἀπάνω σὲ μιά πολυθρόνα, βρῆκε τὴ Σεσίλη ντυμένη κι' ἀποκοιμισμένη, σὲ μιά στάση πὺς ἔδειχνε πὺς εἶχε περάσει ὅλη τὴ νύχτα κλαίγον-τας.

Ἀκουσε τὰ βή-ματά του κι' ἀ-νοίξε τὰ μάτια:

— Παππού!...

— Σοῦ τῶπαν λοιπὸν οἱ πα-λιάνθρωποι, σοῦ τῶπαν αὐτὸ τὸ μυστικόν, πὺς μὲ τόσο κόπο σοῦ τόκρυφα ὡς τώ-ρα; Τί δυστυχία!

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο τοῦ:

— Σῶπα!...

Μὴ μοῦ πῆς τί-ποτα!... Ντρέ-πουμαι!...

— Εἰσαι ἀνό-γητ!... Αὐτὸ δὲν εἶναι πράγμα γιὰ νὰ ντρέπῃσαι... Καὶ πάλι φταίω ἐγώ, ἐγὼ πὺς δὲν σοῦ τῶπα ἅμα ἐνη-λικιώθηκες...

— Μὰ νὰ μὴν ξέρω τὸν πατέρα μου, τὴ μητέρα μου, νὰ εἶμαι ἕνα παιδί!...

— Ἐνα παιδί δικό μας! Σάγαπήσα-με σὰν παιδί μας, σὲ κάναμε παιδί μας, σὲ βάλμαε στὴ θέση τοῦ ἄλλου πὺς χά-σαμε, τελείωσε! Εἰσαι ἡ Σεσίλη μὰς!

Κατάλαβες ποτέ, στὴ ζωὴ σου, νὰ σὲ ξεχωρίσαμε ἀπὸ παιδί μας, κι' ἐγὼ κι' ἡ μακαρίτισσα ἡ... ἡ... γιὰγιά σου;

— 'Α, ὅσο γι' αὐτό!...

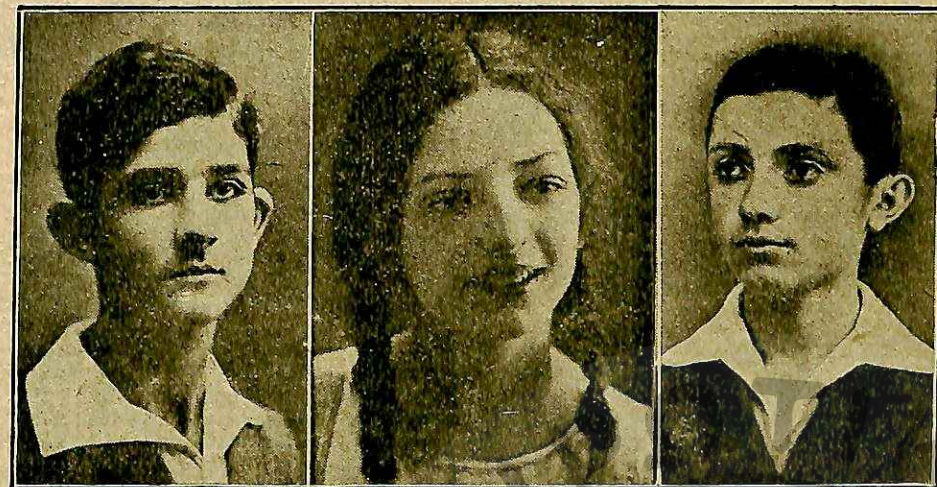
— Λοιπὸν τί; Γιατὶ κανεὶς ἔτσι;...

Καὶ χωρὶς ἄλλο, γι' αὐτὸ ἔδιωξες τὸν Τζάκ. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φυσικά! Πὺς μπορούσα νὰ τὸν κάμω νὰ πάρῃ μὴν ἀγνώστη, μὴν ἐκ-θετῇ, πὺς κανένας δὲν ξέρει τοὺς γο-νεῖς της;...

— Εἰσαι ἀνόγητ, στὸ ξαναλέω! Μὰ-θε λοιπὸν πὺς ὁ Τζάκ τὰ ξέρει ὅλα! (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΟΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Ν. ΡΟΥΣΑΚΗΣ, Θεσσαλονίκη. Α' βραβεῖον 222ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων καὶ Μ. Δια-γωνισμοῦ Στίχων. — 2. ΖΟΥΛΕ ΓΚΑ, Α' βραβεῖον 224ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΡ. ΣΑΡΑΝΤΗΣ, (Δαφνοστεφές 21), Πάτρα. Α' βραβεῖον Ψευδωνύμων εἰς τὸ Δημοφύτισμα τοῦ 1925.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΦΟΒΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 86]

Παιδί. — Γιατί τὰ πάντα είναι [θλιμμένα και βουβά ; γιατί παντού λύπη κατασταλάζει; μήπως αρρώστεια έπεσε βαρεία στον τόπο μας και άγρια τον [σπαράζει ;

Μάνα. — Δεν είν' αυτό, δεν είν' [αυτό . . . μόνο, παιδί μου αγαπημένο, ο Χάρωντας έπερασ' από δω κι' είναι το πάλι βουβό και λυπημένο.

Παιδί. — Μα σὺ δὲν μοῦδες τί- [ποτα γι' αὐτόν . . . μὴν είναι ὁ καλὸς Θεός, μητέρα, πὺν έπλασε και γῆ και οὐρανόν, και όλα δσα βλέπουμε' έδω-πέρα ;

Μάνα. — 'Όχι, παιδί μου, ὁ Χά- [ρόντας, καλός, χωρίζει ἀδελφούς ἀπὸ ἀδελφάδες, χωρίζει τὸν πατέρ' ἀπ' τὸ παιδί και κλαίει χῆρες και μανάδες.

Παιδί. — Μάνα μου, κρύψου μὴ [σὲ ἴδῃ και σὲ μὴν πάρη στάλολόγ' του! τί θὲ νὰ γίνῃ μονάχ' το παιδί, ὅταν δὲν θάχει τὴν μητέρα στὸ [πλευρὸ του ;

* * *

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΩΝ

[Αριθ. Έγκρ. 51]

Μαζί μὲ τ' ἀγριολουλούδα πὺν βρίσκονταν, στὸ χωράφι τοῦ μαζώμπα-Σταμάτη, ἦταν και μιά περὶφανεη παπαρούνα. Τὰ λου- λουδάκια, γέροντας, τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, ψιθύριζαν :

— Περηφάνεια πὺν τὴν ἔχει !
— Νομίζει πὺς καὶ εἶναι ! ψι- θύρισε τὸ χαμόμηλο, χαμηλώνον- τας ὅσο μποροῦσε τὴ φωνίτσα τοῦ, γιατί φοβόταν τὴ γλάσσα τῆς παπαρούνας. Κι' εἶσι ἐξακολου- θούσαν.

Ἐνα βράδυ, τὰ βήματα τοῦ μαζώμπα-Σταμάτη και τοῦ κυρ- Σταύρου τοῦ περιβολάρη ἔκοψαν τὴ συνομιλία τους.

— Αὐριο λοιπὸν πὺν λές, κύρ- Σταύρο ἔχω ἀρ-ετὴ δουλειά. Θά βγάλω δλ' αὐτὰ τ' ἀγριολουλού- δα και τ' ἀγοριόχορτα πὺν βλέπεις και θὰ δργάσω πιά, εἶναι καιρός.

— Κι' ἔγω ἔχω τὰ λάχανα νὰ βγά- λω και νὰ τὰ πᾶω στὴν ἀγορά.

Κι' ἀφοῦ κουβέντιασαν γιὰ διά- φορα πράγματα, ὁ κύρ-Σταύρος εἶπε :

— Μὲ τὴν κουβέντα πέρασε ἡ ὥρα. Γεῖά σου !

— Στὸ καλὸ, κύρ-Σταύρο !

Ἐ μπάριμπα-Σταμάτης βολτά- ρισε λίγο στὸ χωράφι του κι' ἀ- φοῦ ἔλυσε τὸν ψαγὴ ἀπὸ ἕνα πα- λουκιδούλο πὺν ἦταν δεμένως και στριφογυρῶν ὅσο τοῦ επέτρεπε τὸ σχοινί του, τὸν καβαλλίκεψε μ' ἴσια γιὰ τὸ χωριό. Μόλις ἔφυγε ὁ μπάριμπα-Σταμάτης, ἄρχισαν τὰ λουλούδα.

— 'Όχι, εἶπε ἕνα κουνουνάκι, αὐριο θάνατος μᾶς περιμένει !
— Χριστέ μου, μόλις τὸ σκέ- πτομαι κείν' το ξεριζώμα, τρε- μούλα μὲ πιάνει.

— Ἐγὼ μόνο εἰμ' εὐτυχισμένη —ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς παπα- ρούνας— ἐνὼ ἔσειε αὐριο τέτοια ὥρα θά βρίσκεστε πὺς ἔξερει πὺν, ἐγὼ ἔδω θὰ ρεμβάζω ἔχον- τας συντροφιά τ' ἄστρα, κι' ὅχι τὰ γέλια σας και τὶς φωνές !

Και γύρισε περιφρονητικὰ τὸ κόκκινο κεφαλάκι τῆς.

— Καὶ ποῖά εἶσαι σὺ, πὺν θὰ σὲ λυπηθῇ νὰ σὲ κόψῃ; φώναξε θυμωμένα τὸ τριφυλάκι.

— Βέβαια ἐμένα, ὅταν μὲ δῇ ἔτσι ὁμορφῇ, κόκκινη και δροσε- ρή, θὰ λυπηθῇ νὰ μὲ κόψῃ; κι' ἂν μὲ κόψῃ, —πὺνδὲν τὸ πιστεύω, — θὰ μὲ βάλῃ σ' ἕνα ποταμάκι μὲ δροσερὸ νερὸ νὰ στολίσω τὴν καμφοῦλα του.

— Κολοκῦθια ! φώναξε τὸ θυ- μαράκι.

— Τὸ ἔξερετε πὺς δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μιλάτε ἴτσι στὴ βα- σίλισσά σας ;

— Χά ! χά ! χαρά στὴ βασίλισ- σα ! φώνα αν ὅλα μαζί.

Ἐτσι μὲ τὶς κουβέντες βρά- δυαξε και τὰ δροσερὰ λουλούδα ἔγειραν τὰ κεφαλάκια, περιμένον- τας μ' ἀγωνία τὸ χάρο.

* * *

— Ἐλα, Μάνο ! Πάρε τὸ τσα- πὶ ἐσύ ! ἀκούστηκε πρωτ-πρωτὶ ἡ φωνὴ τοῦ μπάριμπα-Σταμάτη.

Ἐ Μάνος, ὁ γιὸς του, ἔν' ἀγό- ρι ὡς δεκατρεῖς χρονῶ ἡλιοκαμέ- ν' και ψηλό, πήρε τὴν τσάπα κι' ἄρχισε τὴ δουλειά.

— Καλὲ πατέρα, αὐτὰ τὰ φλι- σκούνια και τὶς λεβάντες νὰ τὰ κάνω ματσάκια νὰ τὰ πᾶω στὴ μάννα γιὰ τὰ ρούχα ;

— Ρωτᾶς κιόλας ;

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴ θέση πὺν ὄνειρευτηκε ἡ παπαρούνα, τὸ πο- τηράκι, βρίσκονταν τὸ δροσερὸ τριφυλάκι. Μέσα στὰ συστάρια τοῦ κομποῦ ἡ λεβάντα και τὸ φλι- σκούνι εἶχαν τὰ πρωτεία, ἐνῶ ἔξω, ἀνάμεσα στ' ἀγοριόχορτα, ἕ- νας κιτρινιασμένους μίσχους ἔδει- χνε πὺς τελειώνουν οἱ περὶφρα- νοι.

Ἐλῆ *

ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 66]

Εἶναι ἀδέρφια, κι' ὅμως δὲν μοιάζουν καθόλου. Κεῖνο πὺν τοὺς κάνει νὰ φαίνονται τόσο ἀλλοιώτικα, ἐνῶ τὰ χαρακτηρισ- τικά τους εἶναι πάντα-κάτω τὸ ἴδια, εἶναι τὰ μάτια κι' ἡ δια- φορετικὴ ἔκφραση στοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο.

Ἐ Νιδόνιος ἔχει ξένοιαστο ὅ- φος καὶ μάτια γαλάζια, ἄγνα και διάφανα. Ἐκεῖ καθρεφτίζεται μιά ψυχὴ ἁπλὴ κι' ἁθώα, πὺν δὲν ἀποζητᾷ, δὲν ὀνειροπολεῖ τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅ, τι μπορεῖ νάχει. Τὰ μάτια τοῦ Θάνου εἶναι σκο-

τεινά, μυστηριώδεια και χύνουν λάμψεις, ἀστράπες ἀπὸ πόθους ἀπραγματοποιήτους, κι' εἶναι στὴν ὄψη του χυμένη πάντα μιά θλίψη.

Κι' ἕνα βράδυ, στὸ μελιχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριῦ, πὺν φώτιζε τὴ φτωχικὴ, χωριάτικη αὐλή, τὰ δυὸ παιδιά ἔκαμαν τὶς ἐξομολο- γήσεις τους. Καθόντανε στὸν πέτρινο πάγκο και κοίταζαν τὴν πόλη πὺν κοιμόταν ἐνῶ τὸ φῶς τὸν φανταζόταν ἀργοςάλευε νυ- σταγμένα.

— Τί γλύκα πούχει τὸ χωριό, ἔλεγε ὁ Νιδόνιος. Θά κοιμηθούμε ξένοιαστοι και θὰ ξυπνήσουμε στὸ πρῶτο λάλημα τοῦ πετεινοῦ. Θά φάμε ψωμί σταρένιο και τυρὶ τῆς ὥρας. Και θὰ τρεξούμε στὸν ἥλιο, θὰ γυρίσουμε στὰ δάση.

Ἐ ὅλος ὁ κόσμος δικὸς μας. Ἐκεῖ στὴν πόλη . . .

— Ἡ πόλη . . . ἡ πόλη . . . τὸν ἔκοψεν ὁ ἄλλος. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθινή ὁμορφιά ! Ζοῦνε σάν ἄνθρωποι και ἀναπαύονται σὲ πλούσια μέγαρα. Ἐχουν θέατρα, χοροὺς και δισκοδεξιότητες !

— Καὶ ζητιάνους πὺν δὲν ἔ- χουνε ψωμί. Καὶ δούλους, σκλα- βούς παντοειδούς. Ἐδῶ κανέ- νας δὲν πεινᾷ κι' εἶναι καθένας ἀφέντης στὸ δικὸ του σπιτί.

— Ἐχουνε κήπους ἔοικτους, πάρα γεμάτα σπάνια λουλούδια.

— Πὺν δὲν μυρίζουνε καθό- λου. Δὲν ζητῶ τίποτα και δὲν λαχταρῶ τὴν ψευτικὴ ζωὴ. Ἄμα μετὰ τὸν δάξω δικὰ μου χωρά- φια και θάμαι ἀφέντης τοῦ ἐαν- τοῦ μου.

Σηκώθηκε και τράβηξε στὸ σπί- τι. Σὲ λίγο ἡ φωνὴ του ἀκού- στηκε καθάρι, ἡχορρή, νὰ ψάλλῃ ἕνα τραγουδι χωριάτικο, ἕναν ὅ- μνο στὴ γῆ και τὰ γαγάθ' τῆς.

Ἐ ἄλλος μὲ τὸ μέτωπο ἀκόμα σκοτεινότερο, ἔμεινε βυθισμένος στὴν ὄνειροπόλησὶ του και τοὺς ἀμαρτωλοὺς του πόθους. Τὸ φεγ- γάρι ἔξακολουθοῦσε νὰ σκορπίζει τὸ ἀπάλ' του φῶς και σ' ὅλη τὴ φύση ἦταν χυμένη μιά σιωπὴ ἁρμονικὴ κι' ὠραία !

Ἠλιογέννητη *

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΑΗΘΟΝΙΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 76]

Γυρίζω ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴ. Εἶ- μαι πιά κοντὰ στὴν πόλη, τὰ πρῶτα σπιτία φαίνονται, κουρα- σμένοι ἀπὸ τὸ μακρὸ δρόμο ἔα- πλόνομαι κάτω ἀπὸ ἕνα πεῖκο, πὺν μὲ τὸ ἀπάλ' θρόισμα τὸν φύλλον του μὲ τραβᾷ. Τὸ λυκό- φως ζωγραφίζει ἀκόμη τὸν δρι- ζόντα μὲ μερικά γλυκὰ χρώματα.

Τὰ πουλιά τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, δίνουν πιά τέλος σιὰ ἰδιότονα τραγουδιὰ των. Στὴν κορφή μιάς ἐρεῖας τὸ τρυγόνι σέρνει ἀκόμη μιά φορὰ τὴν ψιλή του φωνίτσα. Τὸ δυνατό σφύριγμα ἐνὸς κό- στυφα, τὸ χαροῦμένο κελάδημα ἐνὸς σπίνου ἀρχίζουν σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνονται ἀραιότερα και σιγα- νότερα κι' αὐτὲς οἱ τελευταῖες τὸν νότες ἀρῆνουν τὴν ἐντύπω- σὶ ἐνὸς μελαγχολικοῦ ἀποχωρε- τίτητος.

Τὸ πλάσο μορφοποι- ἔ, κοιμισμένο κάτω ἀπὸ ἕνα θά-

μνο, ἔχει πᾶναι τὸ γλυκὸ του τραγουδι. Τὸ ἀπάλ' ὄπνοο ἀεράκι ἀρχίζει νὰ φρεσκαίνει. Στὸ πλὸ βαθὺ γαλάζιο οἱ πλανήτες ῥί- χουν λάμψεις διαμαντένιες. Τί γαλήνη !

Μὲ μέσα στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ σιωπῇ, μέσ' στ' ἀλαφρὸ νύχτια- σμα στὴ δροσιὰ και στίς μεθυ- στικές μυρωδιές, τὸ γλυκόλαλο ἠθρόνι ἀρχινᾷ τὸ τραγουδι. Σκορ- πίζει νότες ἀπαλές και πονετικές με τὴ θλιβερὴ βραδυτὴ ἐνὸς παραπόνου καὶ τὸ βάθος ἐνὸς ἀ- ναστεναγμοῦ. Ἐ μιά ἀκολουθεῖ τὴν ἄλλη, σάν ἄλυσσιδα, χωρὶς νὰ συγχέονται, σάν τὴ ρυθμικὴ ἁρμονία τοῦ κύματος, σάν φυσὸ ἦσχα ὁ ἀπογευματινὸς μπότης.

Σαφινὰ ὅμως μὲ ψηλὴ φωνή, μεθυμένο ἀπὸ ἐνθουσιασμό καὶ ἔωτικὴ φαντασία τραγουδᾷ σὲ τό- νους οὐράνιους, ἀφίνει νὰ ἔχει- ναι ἡ καρδιά του ἀπὸ καθαρό- τες μελωδιές, τὸ πουλὶ τοῦ ἀγρίου δάσους, ὁ πλὸ ἔμπνευσμέ- νος ἀριστοτέλης τῆς ἀνοίξης.

Ἐξορσιστὸ, μικρὸ μου πουλά- κι, πὺν σοῦ χρωστῶ μιά στιγμὴ ἐκστάσεως.

Πονεμένη Ψυχὴ

* * *

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

[Αριθ. Έγκρ. 73]

Σ' ἕνα χωριὸ γινόταν βάπτισμα. Τὴν ὥρα πὺν ὁ παπὺς ρώτησε τὸ ὄνομα, ἡ νουνά τὸ εἶπε :

— Στέκα !

Νὰ σταθῇ δηλαδὴ, γιὰ τὴ ρω- τήσῃ τὸν ἄντρα τῆς πὺς ἤθελε νὰ βγάλουν τὸ παιδί.

Ἐ παπᾶς ὅμως, νομίζοντας πὺς τοῦ εἶχε πει τὸ ὄνομα, ἔξα- κολούθησε :

— Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Στέκα . . .

Ἐγιναν γέλια, τὸ λάθος διορ- θώθηκε, ἡ μικρὴ βαπτίστηκε Μα- ρία, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὴν ἐκδρομὴ τὸν προσκόπων μεταξὺ δύο μικρῶν :

— Ποιὸ σάλπισμα σ' ἀρέσει περισσότερο ;

— Τὸ συσσίτιο.

Προσκοπᾶν *

Ἐ μαμὰ ! — Πές μου τὴν ἀ- λήθεια, Τοτό. Ἐσὺ πήρες τὴ ζά- χαρη ἀπὸ τὸ ντουλάπι ;

— Δὲν στὸ λέω, γιατί θὰ μὲ δειλῆς.

Ἀνδρέας Σ. Παναγιωτόπουλος

Αἱ διακοπαὶ ἐφάσαν
Προμηθευθῆτε τόμους τῆς
Διαπλάσεως, νὰ περάσετε
εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τῇ 19 'Ιουλίου 1927.

Οἱ φίλοι μου ἐξακολουθοῦν νὰ μὲ γράφουν γιὰ τὴν «παντελὴ ἔλ- λειψιν» τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Παι- δείας. Τοὺς ἔκαμε μεγάλῃ ἐντύπω- σὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ἔχουν δι- κιο : ἦταν πραγματικῶς τερατώ- δες. Ἄλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἄλλος λόγος. Ἐ ὑπερβολὴ ἰσα-ἰσα τοῦ ἀφαίρει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πᾶρῃ κανεὶς στὰ σοβαρά, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἀποτέ- λεσμά του ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντί- θετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπεδίωξαν οἱ συντάκτες τῆς ἐγκυκλίου : δὲν ἔ- καμαν ἄλλο παρὰ νὰ θυμίσουν σὲ ὅλους, χωρὶς νὰ θέλουν, πὺς ὑπάρ- χει, ζῇ και βασιλεύει ἕνα παιδι- κὸ περιοδικό, πὺν ἀληθινὰ τὸ ἀ- γαποῦν τὰ Ἑλληνόπουλα και πὺν κανέν' ἄλλο ὡς τώρα δὲν μπόρεσε νὰ τὸ φτάσῃ . . .

Ἐ Νουσταλγία μὲ γράφει : «Με- γάλῃ χαρὰ μὲ ἔδωκε ὁ Διαγωγι- σμὸς τῶν Δευκῶν Δέξων. Μὰ εἶναι κάτι ἔκτακτο ! σάν διαβάζεις ἀνύ- ποπτη τὸ μυθιστόρημά σου, γεμά- τη προσοχή, βλέπεις ἔξωρα ἕνα μικροῦλι ἀσπρο διαστημάκι, πὺν φτάνει νὰ σὲ κοιτάξῃ μὲ δυὸ μα- τᾶκια γεμάτα πονηριά, σὰ νὰ σοῦ λέει : «Θὰ σὲ βασανίσω, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μὲ μαντέψῃς εὐκολα.» Κι' ἀρχίζει τότε ὁ πόλεμος. Πολὺ συχνὰ τὰ ματάκια νικούναι και χαμηλώνουν μὲ λύπη δίνοντας τὴ θέσῃ τους σὲ κάτι μικρὰ μαύρα σημεῖα. Κάποτε ὅμως βγαίνουν νι- κηταὶ και τότε ἔμειε χαμηλώνον- με τὰ μάτια ἀπὸ ντροπὴ . . .» Κι' ἄλλα πολλά, ἔτσι ὠραία μὲ γρά- φει σήμερὰ ἡ καλὴ μου Νουσταλ- γία, πὺν δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπο νὰ τὰ ἀφῶ.

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ ἐπεισόδιο πὺν ἔγινε στὰ βάπτισμα τῆς. τὴν ἔλε- γαν Στέκα.

Νέμεσις *

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀστραπό- βροντο, πὺς ὁ Σὺλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ- ποσηρῆσεται κι' ἀπὸ τοὺς καθῆ- ρους, ἀπὸ τότε ὅμως ὅλοι στὸ χω- ριὸ θυμολογοῦν τὸ

δεν γίνεται) Περιπλοκάδα, Ζου-
λέικα, Χαρομένη κλπ.
Είς όσας επιστολάς έλαβα με-
τά την 18 'Ιουλίου, θάπαντήσω
στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 233 Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δέχται μέχρι 23 Σεπτεμβρίου)

ΑΠΟ σήμερον συνεχίζεται η δη-
μοσίευσις Ασκήσεων από τας Συλ-
λογάς του 230ου Διαγωνισμού, ή
όποια είχε διακοπεί, διά να δη-
μοσιευθούν από τας βραβευθείσας
του προηγούμενου 226ου. Είς την
άρχην, θά δημοσιευθούν κατά προ-
τίμησιν Ασκήσεις από τας νέας
Συλλογάς, αι όποιαι εστάλησαν
διά το συμπλήρωμα του Διαγωνι-
σμού. Κατόπι θά δημοσιευθούν και
από τας παλαιάς. Η δέ δημοσίευ-
σις Ασκήσεων από όδας εν γίνεται
τάς Συλλογάς του 230ου, με την
σειράν των, θά εξακολουθήσῃ καθ'
όλον το διάστημα της Β' Εξαμη-
νίας, ήτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

285. Δεξιόγραφος
Της Σπάρτης βασιλεὺς το πρώτο
μου.

Σύνδεσμος τάλλο η άρθρο θηλυκό.
Πολλοί μαζί κάνουν το τρίτο μου
Και τ' όλο. . . σάν το πρώτο μου
[κι] αυτό.

286. Συλλαβόγραφος
Σύμφωνα δυό συλλαβίζω
Και προσθέτω άνωθυμία,
Κι εύκολα σου σχηματίζω
Μιά σπουδαίαν άρετήν.

287. Στοιχειόγραφος
Είμαι στο Αίγαίο νήσος
Μ' άν μου βάλης και λαμό,
Βρίσκεις όνομα κοινό.
Ποῦναι και δικό σου ίσως.

288. Διπλοὺς Μεταγραμμα-
τισμός
Έξουδα

Ένός μεγάλου ποιητοῦ
Τὸ Βήτ' άν κάνης Μι,
Γλύπτεις άρχαίος περίφημος
Θά γίνη στή συγμή,
Πού άντι 'Ωμέγα, 'Ομικρον
Στό τ' όλο του άν βάλης,
Σέ π' γμα πολὺ εύδομο
Εὐθὺς τὸν μεταβάλλεις
Νίκη του Παιωνίου

289. Πυραμὶς
+
* + *
* * + *
* * + *
* * + *
* * + *
* * + *
* * + *

Οι σταυροὶ καθέτως ποταμὸς
της 'Αφρικῆς. 'Ορίζοντός εκ τῶν
άνω: σύμφωνον, άρχαίον όημα
τρίτοπρόσωπον, μεταξὺ ήμέρας
καί νυκτός, νήσος παρά τὸ 'Ινδο-
σάν, τίτλος άγάμου γυναικός,
αριθμητικὸν τακτικὸν θηλυκόν.
'Αντισμένη Λεμενία

290. Κρυπτογραφικὸν
12345678=Πτηνόν
2378=Υγρά έκτασις
34678=Ζόον
45678=Πόλις τ. Πελοπ.
524=Θεά
643378=Εθνικόν
7578=Υψηλόν
8454=Γυνή της Γραφῆς
Φαέδων

291. Μαγική Εικόνα άνευ
εικόνας

— Μαρίκα, Τώνη, έλάτε δώ
πού είμαι κι' εγώ . . .
— Μά πού είσαι, Γιώργο ;
— Σας το είπα !

Πέτρος Ριονσαι

292. Ποικίλη 'Ακροστιχίς
Το πρώτο γράμμα της πρώτης
των κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
το δεύτερον της δευτέρας, το τρί-
τον της τρίτης και καθέτης, απο-
τελούν εύρωπ. πρωτεύουσιν.

1, Κριτής του 'Αδου. 2, Πό-
λις της Π. 'Ελλάδος. 3, Μία των
Δωδεκανήσων. 4, Νήσος του Αι-
γαίου ελληνική. 5, Συνομοταξία
πτηνών. 6, Πόλις της 'Ιταλίας.
Περσείας

293. Φωνηεντόλιπον
τ - μ - νρ - δν - γντ
Φτέρη

294. Γρίφος
τιν
χλω
τιν οφ τιν
χλω οφ χλω ην
τιν
χλω

Βέλγας

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

295 - 299. Lettre Magique
Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous, par
une autre, partout la même,
et formez sans anagramme cinq
autres mots :

pin, pire, foire, Parme, royal.
Μαύρος 'Αετός

300. Acrostiche
Les premières lettres des
mots ci-dessous forme une ca-
pitale d'Europe :

1, Poète français classique ;
2, Etablissement d'instruction ;
3, Animal sauvage ; 4, Fleuve
de France ; 5, Terme géogra-
phique ; 6, Grande fête.

Αγνώστη

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 19

275. Κυματοθάλασσης (κύμα. τό,
θραύσσης). — 276. 'Υαίνα (ή, αί,
νά). — 277. 'Η Καρία, 'Ικαρία.
— 278. Το στόμα, ή γλώσσα : τὰ
δόντια. — 279.

ΙΑΚΩΒ 280. Σταφύλι. (Κώ-
ΑΘΩΣ ΣΤΑ ΦΙΛΙΠπε.)

ΚΩΣ — 281. 285. Διά
ΩΣ του Ν : καπνός,
Β

τόνος, νούς, πό-
νος, νήμα. — 286. Φθίνει μηδε-
ΦΘΟ νί. ('Η άνάγνωσις κανο-
ΝΕΙ νικός κατά στίχον. Αί

ΜΗΔ λέξεις της 'Ακροστιχίδος:
ΕΝΙ ΦΘΟρά, ΝΕΙλος, ΜΗ-
Δεια, 'ΕΝικός). — 287. 'Εχθρον
διάλυε. — 288. Πάν μέτρον άρι-
στον. (π, αν με τρ, όναρ εις τόν.)

— 289. HUGO (Hymne, Urne,
Grenadier, Obus.)

Τὸ πρώτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με απλά
στοιχεία, όρ. 6 (το ελάχιστον τέμνημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξεις, με παχά δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία όρ. 1.
'Ο χωριστός στίχος όρ. 3.
'Η προληρωμή είναι άπαράιτητη.

[ΚΖ' — 680]

ΚΥΡΙΑ ΓΑΛΙΣ, καθηγήτρια της Γαλλικής,
παράδιδει μαθήματα. Μεθοδος άριστη,
εμπήσεις άσφαλής και σύντομος. Τιμή
λογική. Συνιστάται θερμώς και παρ' ήμῶν.
Παίνου 5-Β, (Στάσις 'Αγγελιοπούλου).

[ΚΖ' — 681]

Κύριε πρόεδρε και 'Ασάν, για την επιτυ-
χία σας θερμά συγχαρητήρια.
Θέλλα, 'Αλεξία

[ΚΖ' — 682]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑ
Διαγωνισμὸν μας ἀναβάλλομεν δι' ένα
μήνα. Στείλτε όλοι. Παλιότσι, 'Ερμή,
Φαληρική Συντροφία, Διαπλαστική Δημο-
κρατία, Κνωσός, Κυνηγε, Βουλγαροκτό-
νοι, Σωματοφύλακες, ελπίζομεν να τιμή-
σετε τόν (ΚΖ' — 472) Διαγωνισμὸν μας.
'Ο Πρόεδρος Διαγωνισμῶν
ΡΗΓΑΣ ΚΑΡΟ ΑΙΣΟΣ ΚΑΡΟ

[ΚΖ' — 683]

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Μ. ΜΥΣΤΙΚΑ
ΣΤΟΥΣ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ ΔΙΑΔ. ΔΟΡΟΝ.
ΜΙΧ. ΔΕΦΝΕΡ, Καλλιθέα-Χαροκόπου.

[ΚΖ' — 683 δις/]

Υπερευχαριστούμεν τὸν Μπέν - Χούρ
και Κίντον 'Αριον διά τας φιλικὰς
των διαθέσεις. Προτείνομεν αλληλογρα-
φίαν. Στείλατε : Κλεάνθη Κουμαριζάν, Μο-
τιλίην.

Γιωνῆς-Σανσελὼρ

[ΚΖ' — 684]

Μηλολένθη, όλόθερμα σε ψηφίζω.
Γράμμα μου στέλνω. Διάνα

[ΚΖ' — 685]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ
'Ελήφθησαν επίτ' άπαντήσεις διά τούτο
ό (ΚΖ' — 403) άκυροῦται. ΠΡΟΣΕΧΩΣ
νέος πρωτότυπος. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

[ΚΖ' — 686]

Παιδιά, ή ευγενικά επιμονή σας για Μ.
Μυστικά μου με συγκινεί βαθύτατα.
Λίγη υπομονή και θά ικανοποιηθῆτε.

Νάρκισσος

[ΚΖ' — 687]

Μέγας 'Αλέξανδρος όνομα και πρά-
μα : για τρίτη φορά άποκαλύπτει.
Βάρκα του Κανάρη

[ΚΖ' — 688]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο 'ΚΥΝΗΓΟΣ'
έλη : 'Αθηναϊκόν 'Ιδεώδες, Χωριάτης
του Στενοῦ, Λαζαρίνα, Διαβατικός.
Πρόεδρος : Παλιός Κυνηγός

[ΚΖ' — 689]

Σόλογε 'Κυνηγέ, πώς η' έβγαλες πώς
είμαι ό Μπακόπουλος ; Μήπως από την
Δ/σιν ; Γελάσεις. (Σημ. Διαπλ. Κελεμές
δεν είναι ό Μπακόπουλος.) Κελεμές

[ΚΖ' — 690]

Ιδρύθη Συλλογὸς ΠΟΤΕΛΑΝ
Ι Σκοπεύον τὸν δαδρον τοῦ 'Ερμή,
'Καρδιναλιστῶν, 'Αστέρος, Είμεθα ὑπὲρ
'Σωματοφυλάκων.

[ΚΖ' — 691]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΡΜΗΣ'
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ-Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Επανάληψις (ΚΖ' — 86) Διαγωνισμοῦ μας.
'Οροι οἱ αὐτοί. Προθεσμία : 1 'Οκτω-
βρίου. Δ/σις : ΕΡΜΗΝ, Ισοδυναμῶς 42α,
'Αθήνας.

'Ατριανδρία', άποκάλυψε κανονικά,
πρόσχε όμως. Διακόπτομεν εργασίας μέ-
χρι 1ης 'Οκτωβρίου.

[ΚΖ' — 692]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ
Τός : Μαθησίον ντὲ Ζιλάκ, Ξανθόν
'Απότην, Ναύτην του Εβθίνου, Σορ-
α, Διογένην, 'Εσπερον, Φιλάθλον, ρω-
τούμε αν δέχονται να γίνουν μέλη του
Συλλόγου.

'Ο αρχηγός : ΚΑΡΔΙΝΑΜΟΣ ΡΙΖΕΛΙΕ

[ΚΖ' — 693]

'ΑΤΡΙΑΝΔΡΙΑ'

Προκηρύσσω τὸν πρώτον μου όμωφο
διαγωνισμό : 'Οποῖς βασιλεύας φορεῖ
τη μεγαλύτερη χορδῶνα : Προθεσμία μέ-
χρι 15 Σεπτεμβρίου. Συμμετοχή διδραχ-
μός. Δ/σις : Τρακαβέλ, p. r. 'Αθήναι. Πε-
ριμένομε από όλους-ες.

'Ο 'Αρχηγός της : ΤΡΑΚΑΒΕΛ

[ΚΖ' — 694]

Εγὼ δὲν εἶπα πὸς ή Θεέλλα είναι ἀδελ-
φή της 'Αλεξίας, αλλά ότι ή 'Αλεξία
είναι ἀδελφή της Θεέλλας.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΖ' — 695]

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ, έχετε δίκην !!!
'Οσα δὲν φθάνει ή άλεπού . . .

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΖ' — 696]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΚΝΩΣΣΟΣ'

Διακόπτομαι εργασίας Συλλόγου μέχρι

τέλους Αυγούστου. Διαγωνισμός (ΚΖ'
— 592) παρατείνεται μέχρι 25 Αυγούστου.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

[ΚΖ' — 697]

Εκδινητά, για τὰ γενεθλιά σου χρόνια
πολλά.

Νεύτων, Βράχος της 'Ιωνίας

[ΚΖ' — 698]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ
Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν άγράφου καρ-
τῶν. Συμμετοχή 2 δραχ. Προθεσμία
έως 30 Αυγούστου. Βραβεῖον εν διδλῖον
της Διαπλάσεως : το 'Υπὲρ Πατρίδος'.
Δ/σις : Δισκοβόλον, Πειραιῶς 42, 'Αθήνας.

[ΚΖ' — 699]

ΟΠΡΟΠΕΡΟΣ κ' ΑΠΟΠΕΡΙΤΗΣ αλλάζουμε
τις διευθύνσεις των και τις κάμουν :
'Αλέκον Κιτανίδην (διὰ Πρόσπερον), p. r.
'Αθήνας, 'Αλκην Χριστόφαν (δι' 'Αποσπε-
ρίτην), p. r. 'Αθήνας.

[ΚΖ' — 700/]

'Ε. Κ. Α. =
Ο 'Ιππότης ντ' 'Αρτανιάν άποστρα-
τευθείς λόγω της ήλίκιας από την Συν-
τροφία Σωματοφυλάκων' εκθέτει υπο-
ψηφιότητα γεροστιαστού με τὸ όνομα 'Α-
λέκος Κιτανίδης.

[ΚΖ' — 701]

ΕΡΜΗ ! Μία πού δὲν άπαντᾷς στή
'Α Συντροφία Σωματοφυλάκων', ποι-
ον έννοεις με τὸ 'Αρτανιάν, σ' έρωτώ
εγώ. 'Εμπρός ! !

ΑΡΤΑΝΙΑΝ

[ΚΖ' — 702]

Αγαπημένη μου 'Αριστοκράτισσα, σοῦ
έχωμαι για τή γιορτούδα σου χρόνια
άπειρα κ' εύχαιρέματα. Μελίσσα

[ΚΖ' — 703]

Φάγοντας από τὸν Πύργον, χαιρετῶ τις
άγαπημένες μου φίλες Λατάνια, Βράτ-
λα, Γιού-Γιού, Χανουμάκι.

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

[ΚΖ' — 704]

Αλλάζω γράμματα, κάρτες. Εὐέλπι, 'Ιν-
διάνη, 'Αδαμ, Πάρθιον Βέλος. Περι-
μένω : Τάκην Κωνσταντινούπολον, Μεθώ-
νης (Μεσσηνίας).

Τρελό Γυμνασιεπάδι

[ΚΖ' — 705/]

Κίρη, 'Αφρισμένο Κύμα, δὲν κρυβόμα-
στε όπως συνήθιζετε και γράφετε στήν
άγγελία. Σας περιφρονούμε.

Σανσελὼρ, Γιωνῆς

[ΚΖ' — 706]

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
'Τιτάνες' με λήπη βλέπουμε δι' εἰσα-
στε άκόμη μωρά. κοῦτά . . . 'Η προ-
χθεσινή σας άγγελία δὲν στέκεται στα πό-
δια της : τί νάπαντήσουμε σε άνδρώτους
τόσο στενῆς αντίληψης ; Να τσακώ-
σουμε δὲν θέλουμε, γιατί αν και 'Βουλ-
γαροκτόνοι' . . . είμαστε Φιλειρηνικοί,
εγὼ έσεις . . .

[ΚΖ' — 707]

Διαπλάσσομεν-ες, Αέλια, Μυρίνη, Γιού-
λη- 'Ανθη, Μιρέλα, Βασίλισσα στί Πα-
παρούνες, άνταλλάσσομε Τετραδία και
Δ/σις : Λυκαριδόπουλον, Μητροπόλεως 46,
'Αθήνας.

Χαῖς, Σκινίπα

[ΚΖ' — 708/]

Κίρη, 'Αφρισμένο Κύμα, φαίνομαστε
ευγενείς ξεκουράζοντάς σας από τὸν
κόπο της άποκαλύψεως. Σανσελὼρ-Κου-
ριανός, Γιωνῆς-Μακρός.

[ΚΖ' — 709/]

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
Ανοπεταχτή, Λευκοδένδια, Τετρα-
πέρατη κλπ. τὸ λευκὸν μας θάνα
έτοιμο στο τέλος τὸ μηνός.

'Ο αρχηγός ΝΤΟΡΙΑΝ

[ΚΖ' — 710/]

Η διεύθυνσις της ΜΙΜΟΖΑΣ έλλαξε :
Πηνία Ζαντέ, Δίβρη Λαμπελάς.

[ΚΖ' — 711/]

Κολοκυθόσπορε, έχκαρία συγχαρητή-
ρια. Ισέ, Βλεντινίη, Τζοκόντα, άν-
ταλλάσσομε τετραδία και Δ/σις : (ΚΖ'
— 480.)

ΑΝΑΤΟΛΙΑ, ΚΙΡΚΗ

[ΚΖ' — 712/]

Ανταλλάσσω τετραδία και Δ/σις : Δινδία
Καίτην, Νικολίτσα, Κεραλόδρουσον ('Α-
γρινίου).

Γλυκεία Χαραυγή

[ΚΖ' — 713/]

Ολοκυθόσπορε, έχκαρία συγχαρητή-
ρια. Ισέ, Βλεντινίη, Τζοκόντα, άν-
ταλλάσσομε τετραδία και Δ/σις : (ΚΖ'
— 480.)

ΑΝΑΤΟΛΙΑ, ΚΙΡΚΗ

[ΚΖ' — 714/]

Ανταλλάσσω τετραδία και Δ/σις : Δινδία
Καίτην, Νικολίτσα, Κεραλόδρουσον ('Α-
γρινίου).

Γλυκεία Χαραυγή

[ΚΖ' — 715/]

Ολοκυθόσπορε, έχκαρία συγχαρητή-
ρια. Ισέ, Βλεντινίη, Τζοκόντα, άν-
ταλλάσσομε τετραδία και Δ/σις : (ΚΖ'
— 480.)

ΑΝΑΤΟΛΙΑ, ΚΙΡΚΗ

[ΚΖ' — 716/]